

Bielsko Biała 14.02.2022r.

SKO V 428/3454/240/2021

D E C Y Z J A

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Bielsku-Białej na posiedzeniu w dniu 14.02.2022r. w składzie orzekającym :

Przewodniczący : mgr Jarosław Pająk
Członek : mgr Monika Klęczar
Członek (spr.) : mgr Magdalena Szymańska-Słonec

po wszczęciu na wniosek Wspólnoty Mieszkaniowej ul. Bukowa 17 w Wiśle oraz Wspólnoty Mieszkaniowej ul. Bukowa 17a w Wiśle zastępowanych przez Przedsiębiorstwo Zarządzania i Obrotu Nieruchomościami Zapon spółka z o.o. z siedzibą w Cieszynie reprezentowanych przez adwokata Aleksandrę Kossowską i adwokata Iwo Jarosz z Kancelarii Adwokackiej ul. Kopernika 10/9, 31-034 Kraków postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji Burmistrza Miasta Wisła z dnia 18.06.2019r. nr RGŚ.6220.3.2019.LD

w przedmiocie : braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko przedsięwzięcia polegającego na budowie: „ Zespołu budynków o funkcji hotelowej zlokalizowanego w Wiśle przy ul. Bukowej na dz. 3157/8 wraz z towarzyszącą infrastrukturą techniczną i komunikacyjną na dz. nr 3157/8, 3157/47, 3157/41, 3157/31, 3157/4 obręb 0002”

działając na podstawie art. 17,18,21 ust.1 ustawy z dnia 12 października 1994r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (tekst jedn. Dz. U. 2018 poz. 570), art. 71, art. 74 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie , udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. 2018.poz.2081), art.156 § 1 pkt 2, art.158 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego

o r z e k a

odmówić stwierdzenia nieważności decyzji Burmistrza Miasta Wisła z dnia 18.06.2019r. nr RGŚ.6220.3.2019.LD

U Z A S A D N I E N I E

Decyzją z dnia 18.06.2019r. organ I instancji po rozpatrzeniu wniosku Pana Krzysztofa Kręciproch działającego z upoważnienia Apartamenty Wisła

Mountain Resort Sp. z o.o., Sp. k. stwierdził brak konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko przedsięwzięcia polegającego na budowie: „Zespołu budynków o funkcji hotelowej zlokalizowanego w Wiśle przy ul. Bukowej na dz. 3157/8 wraz z towarzyszącą infrastrukturą techniczną i komunikacyjną na dz. nr 3157/8, 3157/47, 3157/41, 3157/31, 3157/4 obręb 0002”.

Pismem z dnia 7 września Wspólnota Mieszkaniowa ul. Bukowa 17 i 17a w Wiśle zastępowani przez Zarządcę działający przez pełnomocnika złożyli wniosek o stwierdzenie nieważności powyższej decyzji na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 kpa.

Decyzji powyższej zarzucono:

- rażące naruszenie przepisów procedury tj. art. 10 kpa poprzez nie zapewnienie czynnego udziału przedstawicielom Wspólnot Mieszkaniowych
- naruszenie art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (dalej: „u.u.i.ś”) poprzez brak stwierdzenia obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko podczas gdy wnioski wynikające ze sporządzonej karty informacyjnej wskazują, że planowane przedsięwzięcie będzie miało negatywny wpływ na środowisko, w tym różnorodność biologiczną terenu, zdrowie ludzi na skutek emisji ponadnormatywnych zanieczyszczeń do środowiska oraz ponadnormatywnych ilości odpadów, jak również będzie generowało realne zagrożenie katastrofy naturalnej, a w konsekwencji decyzji winna być poprzedzona przeprowadzeniem wnikliwej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, a jej zaniechanie doprowadziło do rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego.
- rażące naruszenie art.62 ust1 w zw. z art.63 ust1 pkt 1 lit. b u.u.i.ś poprzez brak przeprowadzenia oceny skumulowanego oddziaływania przedsięwzięcia łącznie z przedsięwzięciami sąsiednimi
- rażące naruszenie art.7 w zw. z art.77 kpa oraz art. 80 kpa poprzez brak przeprowadzenia przez organ jakiegokolwiek własnej oceny ustaleń i wniosków zawartych w karcie informacyjnej przedsięwzięcia pod względem formalnym i merytorycznym, w tym poprzez brak oceny rzetelności, spójności kompletności oraz zgodności z prawem karty informacyjnej przedsięwzięcia, co doprowadziło do rażącego naruszenia przepisów postępowania oraz niezapewnienie organowi opiniującemu (RDOŚ) możliwości zapoznania się z kartą informacyjną przedsięwzięcia w jej ostatecznej wersji.

Zawiadomieniem z dnia 13.12.2021r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze zawiadomiło o wszczęciu postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności powyższej decyzji.

Powyższy wniosek został uzupełniony pismem z dnia 24.01.2022r., w którym podtrzymano argumenty z pierwotnego wniosku poszerzając je merytorycznie w oparciu o orzecznictwo, a także zarzucając iż decyzja jest niezgodna z planem zagospodarowania przestrzennego ponieważ pozostaje w sprzeczności z §11 ust 3 i 4 MPZP – tereny zagrożone ruchami masowymi ziemi, z §16 ust.3 lit. b – zakaz lokalizacji uciążliwości, §5 ust. 3 i 4 – Park Krajobrazowy Beskidu Śląskiego z otuliną, § 16 ust. 1 pkt 1 – przeznaczenie podstawowe, §16 ust.3 lit. e – zakaz lokalizacji – zespoły garaży boksowych.

Do powyższego uzupełnionego wniosku ustosunkował się w piśmie z dnia 9 lutego 2022r. pełnomocnik inwestora.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze zważyło, co następuje:

Zgodnie z art. 71ust 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku... uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych:

- 1) przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko;
- 2) przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.

Przedmiotem postępowania, w którym zapadła decyzja podlegająca analizie w postępowaniu nadzwyczajnym jest przedsięwzięcie polegające na budowie Zespołu budynków o funkcji hotelowej zlokalizowanego w Wiśle przy ul. Bukowej na dz. 3157/8 wraz z towarzyszącą infrastrukturą techniczną i komunikacyjną na dz. nr 3157/8, 3157/47, 3157/41, 3157/31, 3157/4 obręb 0002.

Przedmiotowa inwestycja należy zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko do przedsięwzięć, dla których sporządzenie raportu może być wymagane (§ 3 ust. 1 pkt. 50 i 56 rozporządzenia).

Decyzją z dnia 18.06.2019r. organ I instancji po uzyskaniu opinii organów współdziałających stwierdził brak konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedmiotowego przedsięwzięcia.

Wnioskodawca domagał się stwierdzenia nieważności na podstawie art. 156 § 1 pkt. 2 kpa.

Należy zauważyć, że w art. 156 kpa ustawodawca przewidział wyjątek od ogólnej zasady trwałości decyzji administracyjnej wyrażonej w art. 16 kpa.

Instytucja stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnej jest nadzwyczajnym trybem weryfikacji decyzji.

Stąd też stwierdzenie nieważności decyzji może nastąpić tylko wówczas gdy wystąpi któraś z przesłanek wymienionych enumeratywnie w art. 156 § 1 pkt 1 – 7 kpa .

Należy podkreślić, że przesłanek tych nie można interpretować rozszerzająco stąd też ewentualne wady decyzji, które kwalifikowałyby ją do wyeliminowania z obrotu prawnego w trybie odwoławczym (art. 138 kpa) nie zawsze będą podstawą do wzruszenia decyzji w trybie art. 156 kpa.

Zgodnie z art.156 § 1 pkt. 2 kpa. organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która została wydana z rażącym naruszeniem prawa.

W ocenie wnioskodawcy naruszenie prawa miało polegać między innymi na braku udziału stron przez niezapewnienie im czynnego udziału w postępowaniu zmierzającym do wydania decyzji środowiskowej.

Należy wskazać, że jest to jedna z przesłanek do wznowienia postępowania. Zgodnie bowiem z art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a. w sprawie zakończonej decyzją ostateczną wznawia się postępowanie, jeżeli strona bez własnej winy nie brała udziału w postępowaniu.

Na system weryfikacji decyzji administracyjnej na drodze administracyjnej składa się: 1) postępowanie w sprawie uchylecia lub zmiany decyzji dotkniętej wadami niekwalifikowanymi; 2) postępowanie w sprawie wznowienia postępowania; 3) postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności.

System ten oparty jest na zasadzie niekonkurencyjności, tzn. że poszczególne tryby nadzwyczajne mają na celu usunięcie tylko określonego rodzaju wadliwości decyzji i nie mogą być stosowane zamiennie. Naruszenie wyłączności stosowania określonego trybu nadzwyczajnego weryfikacji decyzji stanowi rażące naruszenie prawa, będące podstawą stwierdzenia nieważności decyzji (art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.; tak B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Warszawa 2016, s. 641). Ta sama okoliczność nie może zatem stanowić przesłanki wznowieniowej i nieważnościowej, a to z uwagi na "niekonkurencyjność" obu trybów nadzwyczajnych (wyrok WSA w Poznaniu z 27 października 2016 r., sygn. IV SA/Po 566/16). Wada w postaci niebrania udziału przez stronę bez jej winy w postępowaniu nie jest "stopniowalna", co uzasadniałoby kwalifikowanie uchybienia odpowiednio albo jako przesłankę wznowieniową, albo przesłankę nieważności. Tego rodzaju sytuacje są kwalifikowane z woli ustawodawcy w oparciu o art. 145 §1 pkt 4 k.p.a. W konsekwencji powyższego podnoszona kwestia nie może stanowić podstawy do stwierdzenia nieważności decyzji w , a może stanowić przedmiot postępowania w sprawie wznowienia postępowania. Tak też wypowiedział się WSA w wyroku z dnia 8.11.2017r. II SA/GI 809/17.

Rozpatrując sprawę Kolegium zwraca uwagę, że udział społeczeństwa w postępowaniu w rozumieniu art. 79 ust. 1 omawianej ustawy należy odróżnić od udziału strony w rozumieniu art. 28 kpa.

Istotą postępowania z udziałem społeczeństwa w procedurze oceny oddziaływania na środowisko jest możliwość składania, w wyznaczonym przez

organ terminie 21 dni uwag i wniosków do wniosku o wydanie decyzji w sprawie danego przedsięwzięcia oraz raportu o oddziaływaniu tego przedsięwzięcia na środowisko. Organ prowadzący postępowanie obowiązany jest następnie do rozpatrzenia prawidłowo złożonych uwag i wniosków.

Odnosząc się do zarzutu niezapewnienia przez organ udziału społeczeństwa w postępowaniu zmierzającym do wydania decyzji Kolegium zauważa, że przepisy ustawy u.u.i.ś. nakładają na organ właściwy do wydania decyzji środowiskowej obowiązek poinformowania społeczeństwa o wszczęciu postępowania i zapewnienia mu udziału tylko w sprawach gdzie został nałożony obowiązek sporządzenia oceny oddziaływania na środowisko – art. 79 ust.1 u.u.i.ś, który w niniejszej sprawie nie był sporządzany.

W tym miejscu zauważyć należy, że organ w toku prowadzonego postępowania niezależnie od powyższego podawał do publicznej wiadomości poprzez obwieszczenia informacje o tym postępowaniu z uwagi na wielość stron – art. 74 ust 3 u.u.i.ś.

Stąd też akta sprawy zawierają obwieszczenia z dnia 26.03.2019r., z dnia 28.05.2019r., z dnia 18.06.2019r.

W rozpatrywanej sprawie zdaniem wnioskodawców rażące naruszenie prawa miałoby polegać na naruszeniu przez organ art. 59, 62 i 63 u.u.i.ś., co spowodowało się do wydania niewłaściwego w ocenie wnioskodawcy rozstrzygnięcia w sprawie tj. orzeczeniu o braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko przedsięwzięcia w sytuacji gdy w ocenie wnioskodawcy ten obowiązek powinien zostać nałożony.

Podkreślić należy, że nie jest dopuszczalne stwierdzenie nieważności decyzji w przypadku, gdy z konkretnego przepisu prawnego można wysnuć różne oceny prawne, a przy rozstrzyganiu sprawy zastosowano jedną z możliwych wykładni”. (SKOA/179/Go/01decyzja SKO 2001.04.20 w Warszawie OwSS 2001/3/73).

Kolegium zauważa, że w orzecznictwie sądowym ukształtował się pogląd, że jako rażącego nie można traktować takiego rozstrzygnięcia, które **wynika z odmiennej interpretacji danej normy.**

We wniosku o stwierdzenie nieważności wymieniono szereg zarzutów dotyczących niespójności, niekompletności zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, na który składa się przede wszystkim karta informacyjna planowanego przedsięwzięcia.

W ocenie Kolegium karta – uzupełniana zresztą podczas prowadzonego przez organ postępowania zawiera wszystkie niezbędne elementy wymagane przez art. 62a u.u.i.ś., a polemizowanie z danymi w niej zawartymi, doszukiwanie się nieścisłości czy jej niewłaściwej interpretacji o ile mogło mieć miejsce na etapie postępowania odwoławczego i być może przyczyniłoby się do uchylecia decyzji

w tym trybie to nie może być w ocenie Kolegium przesłanką do stwierdzenia nieważności decyzji – żaden z tych zarzutów nie stanowi bowiem rażącego naruszenia prawa.

Nie można bowiem mówić o rażącym naruszeniu prawa w kontekście niewłaściwej w ocenie wnioskodawcy interpretacji karty informacyjnej czy dokumentacji geologicznej sporządzonej w postępowaniu gdy z dokumentu tego wnioskodawca wyciąga inne wnioski niż inwestor czy organ I instancji.

Potwierdzeniem takiego stanowiska są następujące wyroki sądów :

„Przy ustaleniu cech rażącego naruszenie prawa należy uwzględnić obowiązującą zasadę ogólną trwałości decyzji administracyjnej oraz istotę zastosowania sankcji nieważności decyzji administracyjnej, której zastosowanie powoduje pozbawienie mocy prawnej decyzji ze skutkiem *ex tunc*. Nie każde zatem naruszenie przepisów prawa jest naruszeniem rażącym. Rażące naruszenie prawa to naruszenie normy prawnej, nie budzącej wątpliwości interpretacyjnych. W przypadku zatem gdy norma prawna wymaga wykładni, a wynik tej wykładni może być różny, przyjęcie określonej wykładni nie może zostać zakwalifikowane do rażącego naruszenia prawa”. (I OSK 996/06 wyrok NSA W-wa 2007.06.13 LEX nr 354687)

„ Rażące naruszenie prawa występuje w przypadku naruszenia przepisu prawnego, którego treść bez żadnych wątpliwości może być ustalona w bezpośrednim rozumieniu. O rażącym naruszeniu prawa można mówić w razie oczywistego naruszenia prawa, tj. takiego, gdy dane rozstrzygnięcie stoi w oczywistej sprzeczności z jasno sformułowanym przepisem prawa, tj. takim, który nie wymaga dalszych wyjaśnień.

2. Skoro rozumienie przepisu powoduje poważne wątpliwości, to nie można mówić o oczywistym naruszeniu tego przepisu, a - co za tym idzie - naruszenia tego przepisu nie można traktować jako podstawy do stwierdzenia nieważności decyzji na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.”(IV SA/Wa 2253/06 wyrok wsa 2007.01.24 w Warszawie LEX nr 322405)

„Jeżeli przepis prawa dopuszcza rozbieżną interpretację, mniej lub bardziej uzasadnioną, to wybór jednej z takich interpretacji, nawet gdy zostanie potem ona uznana za nieprawidłową albo, co się częściej zdarza - inna interpretacja zostanie uznana za lepszą, słuszniejszą albo bardziej racjonalną, nie może być oceniany jako rażące naruszenie prawa.”(II OSK 28/06 wyrok NSA W-wa 2006.12.12 LEX nr 319171)

„W postępowaniu o stwierdzenie nieważności decyzji na podstawie art. 156 k.p.a. należy odnosić się ściśle do warunków określonych w § 1 tego artykułu i niedopuszczalne jest stosowanie wykładni rozszerzającej.

Nie jest dopuszczalne stwierdzenie nieważności decyzji w przypadku, gdy z konkretnego przepisu prawnego można wysnuć różne oceny prawne, a przy rozstrzyganiu sprawy zastosowano jedną z możliwych wykładni”. (SKOA/179/Go/01 decyzja SKO 2001.04.20 w Warszawie OwSS 2001/3/73).

Trzeba odróżnić wady kwalifikowane zdefiniowane w art.156 § 1pkt 2kpa od wad, które mogłyby co najwyżej skutkować uchYLENIEM decyzji w toku postępowania zwykłego, ale już z pewnością nie stwierdzeniem jej nieważności w ramach postępowania nadzwyczajnego. Jedną z kwalifikowanych wad, o których stanowi ten przepis jest wydanie decyzji z rażącym naruszeniem prawa. O tym, czy naruszenie prawa jest rażące w rozumieniu art.156 § 1pkt 2kpa KPA, można mówić wówczas, gdy istnieje oczywista sprzeczność pomiędzy treścią danego przepisu, a rozstrzygnięciem objętym decyzją wydaną na i ego podstawie, tj. gdy proste zestawienie treści rozstrzygnięcia z treścią zastosowanego przepisu prawa wskazuje na ich oczywistą niezgodność. W sposób rażący może zostać naruszony wyłącznie przepis, który może być stosowany w bezpośrednim rozumieniu, to znaczy taki, który nie wymaga stosowania wykładni prawa". Oceniając weryfikowaną decyzję w trybie stwierdzenia nieważności, a więc w trybie nadzwyczajnym kontroli decyzji administracyjnej, należało mieć na uwadze wyłącznie wady kwalifikowane wydanej decyzji, tj. najpoważniejszą i oczywistą wadliwość, nie zaś ewentualnie inne uchybienia dotyczące decyzji, które szczegółowo zostały zawarte we wniosku.

Podkreślić należy odnosząc się do argumentu wniosku co do uciążliwości inwestycji, że w zasadzie każda inwestycja jest potencjalnym źródłem jakiejś emisji (gazów, pyłów, hałasu) do środowiska.

Rolą aktu administracyjnego jakim jest decyzja środowiskowa jest określenie warunków realizacji tej inwestycji w taki sposób aby nie była źródłem ponadnormatywnej emisji tzn. aby emitowane substancje nie przekroczyły norm określonych w aktach wykonawczych ustawy prawo ochrony środowiska.

Kolegium zgadza się, iż skala planowanego przedsięwzięcia jest duża i jej realizacja będzie na pewno wiązała się z utrudnieniami w ruchu, hałasem itd. Podkreślić należy, że właśnie rolą decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest zbadanie możliwości realizacji planowanej inwestycji w zakresie odnoszącym się do zasad ochrony środowiska przed nadmiernym i negatywnym oddziaływaniem tejże inwestycji, z którego to obowiązku w rozpatrywanej sprawie organ wydający decyzję wywiązał się w stopniu umożliwiającym jej utrzymanie w obrocie prawnym.

W rozpatrywanej sprawie brak także podstaw do stwierdzenia iż decyzja narusza rażąco art. 80 ust. 2 u.u.i.ś.

O rażącym naruszeniu prawa w przypadku art. 80 ust. 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko można mówić tylko w przypadku oczywistej, niebudzącej wątpliwości sprzeczności między decyzją

środowiskową, a ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Taka teza najczęściej jest stawiana w orzecznictwie.

W rozpatrywanej sprawie zarzucono sprzeczność z §11 ust 3 i 4 MPZP – tereny zagrożone ruchami masowymi ziemi, z §16 ust.3 lit. b – zakaz lokalizacji uciążliwości, §5 ust. 3 i 4 – Park Krajobrazowy Beskidu Śląskiego z otuliną, § 16 ust. 1 pkt 1 – przeznaczenie podstawowe, §16 ust.3 lit. e – zakaz lokalizacji – zespoły garaży boksowych.

Na obszarze , na którym ma być realizowana inwestycja obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego dla obszaru miasta Wisła nr XXXVIII/598/2014 z dnia 29 maja 2014r.

Działki pod inwestycję znajdują się między innymi w jednostce MP określonej jako zabudowy domów wczasowych i pensjonatów. Przeznaczenie podstawowe to domy wczasowe i pensjonaty, a przeznaczenie dopuszczalne to mieszkania funkcyjne i hotele – wyłącznie na terenach położonych poniżej 550m n.p.m.

Planowane przedsięwzięcie spełnia te wymagania ponieważ położone jest poniżej 550m n.p.m. Zatem w tym zakresie jest zgodne z planem.

Nie narusza także w stopniu rażącym pozostałych ustaleń planu wyszczególnionych we wniosku ponieważ §11 odnosi się do sposobu zagospodarowania terenu, który nie jest oceniany na etapie wydawania decyzji środowiskowej, inwestycja nie przewiduje garaży boksowych, a inwestycja nie wymaga uzyskania opinii Dyrektora Parku Krajobrazowego Beskidu Śląskiego ponieważ ustawa u.u.i.ś. tego nie wymaga.

Podkreślić należy , że jeśli przepis prawa - w tym również prawa miejscowego - wymaga dokonania jego dalej idącej wykładni, a zatem budzi wątpliwości interpretacyjne, to nie można przyjąć wystąpienia wady rażącego naruszenia prawa. Wadliwość nosząca znamiona rażącego naruszenia prawa związana jest bowiem z oczywistością naruszenia danego przepisu, którego brzmienie jest na tyle jasne, jednoznaczne i nie budzi wątpliwości interpretacyjnych, co wiąże się ściśle z tym, że przepis ten musi być niesporny w zakresie jego interpretacji (wykładni), a zatem również zastosowania. Jeśli zatem do przyjęcia rozumienia danego przepisu konieczne jest zastosowanie dalej idącej wykładni, czy też przytoczenie definicji danego pojęcia zawartej w opracowaniach naukowych (geologicznych) - jak to przywołuje wnioskodawca, to bezspornie oznacza to, że przepis ten z uwagi na niejednoznaczne brzmienie wymaga dokonania takiej wykładni i odwołania się również do pojęć pozaprawnych. W konsekwencji już z tych przyczyn, zdaniem Kolegium, nie można przyjąć oczywistości rażącego naruszenia prawa.

Podobne tezy można znaleźć w orzecznictwie:

„Przede wszystkim o społecznych skutkach naruszenia prawa jako przesłance stwierdzenia rażącego naruszenia prawa, nie mogą świadczyć liczne protesty mieszkańców gminy, w której zrealizowane zostało przedmiotowe przedsięwzięcie. Decyzja środowiskowa określa warunki, na jakich może zostać

zrealizowane przedsięwzięcie oddziałujące na środowisko. Odmowa wydania decyzji środowiskowej nie może opierać się na podstawie sprzeciwu lokalnej społeczności. Podzielenie stanowiska skarżącego kasacyjnie w tym zakresie prowadziłoby zatem do niedopuszczalnego wyeliminowania z obrotu prawnego decyzji środowiskowej właśnie z powodu przesłanki sprzeciwu mieszkańców gminy. Ponadto, interpretacja przepisów m.p.z.p. prezentowana w uzasadnieniu skargi kasacyjnej jest nieprawidłowa. Według skarżącego kasacyjnie, zakaz § 9 ust. 4 pkt 1 m.p.z.p. jest regułą, natomiast na zasadzie wyjątku dopuszczalne jest przykładowo realizowanie elektrowni wiatrowych, które są przedsięwzięciami mogącymi oddziaływać na środowisko. Wbrew jednak temu stanowisku, przepis § 9 ust. 4 pkt 1 m.p.z.p. będący przepisem ogólnym (ustalenia ogólne m.p.z.p.) obowiązuje również w odniesieniu do poszczególnych ustaleń szczegółowych (w tym przykładowo terenów, gdzie mogą być lokalizowane elektrownie wiatrowe lub na terenach zabudowy przemysłowej). Ma to zasadnicze znaczenie dla interpretacji § 9 ust. 4 pkt 1 m.p.z.p. Podzielenie stanowiska skarżącego kasacyjnie prowadziłoby do niedopuszczalnej sprzeczności między ustaleniami ogólnymi a ustaleniami szczegółowymi. Przepisy te nie funkcjonują bowiem w planie miejscowym w relacji zasada – wyjątek, ale stanowią całość ustaleń planistycznych, co wynika wprost z § 5 ust. 1 m.p.z.p. Zgodnie z tym przepisem, "plan zawiera dwuszczeblowy układ ustaleń - ustalenia ogólne obowiązujące na całym obszarze planu oraz ustalenia szczegółowe dla poszczególnych terenów elementarnych. Dla każdego terenu elementarnego obowiązują równocześnie ustalenia ogólne i ustalenia szczegółowe." Stanowisko skarżącego kasacyjnie stanowi zatem zbyt rygorystyczną interpretację ustaleń m.p.z.p. i ograniczeń nim wprowadzonych. Należy przy tym podkreślić, że decyzję środowiskową w tej sprawie wydał organ gminy, której rada uchwaliła przedmiotowy plan. Należy zatem przyjąć, że był to organ kompetentny do interpretacji ustaleń m.p.z.p. obowiązującego na terenie objętym swoim władztwem planistycznym." Wyrok NSA IIOSK1964/19

„W konsekwencji powyższych ustaleń należało uznać, że Wójt Gminy Babice błędnie ocenił zgodność lokalizacji przedsięwzięcia z obowiązującym miejscowym planem, czym naruszył [art. 80 ust. 2](#) ŚrodInfU. Naruszenie to, zdaniem Sądu orzekającego w przedmiotowej sprawie, nie ma jednak charakteru rażącego naruszenia prawa uzasadniającego stwierdzenie nieważności wskazanej decyzji. Jak bowiem słusznie wskazało Kolegium, analizowana w sprawie przesłanka określona w [art. 156 § 1 pkt 2](#) in fine KPA dotyczy wadliwości kwalifikowanej, rażącej, mającej charakter naruszenia prawa niewątpliwego, oczywistego, ciężkiego. W judykaturze utrwalone jest stanowisko, zgodnie z którym "o rażącym naruszeniu prawa w rozumieniu [art. 156 § 1 pkt 2](#) KPA decydują łącznie trzy przesłanki: oczywistość naruszenia prawa, charakter przepisu, który został naruszony oraz racje ekonomiczne lub gospodarcze - skutki, które wywołuje decyzja. Oczywistość naruszenia prawa polega na rzucającej się w oczy sprzeczności pomiędzy treścią rozstrzygnięcia, a

przepisem prawa stanowiącym jego podstawę prawną. Skutki, które wywołuje decyzja uznana za rażąco naruszającą prawo, to skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia wymagań praworządności - skutki gospodarcze lub społeczne skutki naruszenia, których wystąpienie powoduje, że nie jest możliwe zaakceptowanie decyzji jako aktu wydanego przez organ praworządnego państwa. Nie chodzi więc o spór o wykładnię prawa, gdyż odmiennosc wykładni budzących wątpliwości przepisów prawa nie może być podstawą żądania stwierdzenia nieważności decyzji, lecz o działanie wbrew nakazowi lub zakazowi ustanowionemu w prawie. Innymi słowy, o rażącym naruszeniu prawa można mówić wyłącznie w sytuacji, gdy proste zestawienie treści decyzji z treścią przepisu prowadzi do wniosku, że pozostają one ze sobą w jawnej sprzeczności" (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 września 2020 r., sygn. [II OSK 2068/18](#), LEX nr 2068/18). W okolicznościach sprawy na uwagę zasługuje też stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego wyrażone w wyroku z dnia 25 lipca 2020 r., sygn. II OSK 1176/20 (LEX nr 3081454), że "do zakresu ciężkiego, kwalifikowanego naruszenia prawa nie należy naruszenie będące wynikiem wadliwej wykładni przepisu prawa materialnego. Rażące naruszenie prawa, które zgodnie z [art. 156 § 1 pkt 2](#) kodeksu postępowania administracyjnego stanowi przesłankę stwierdzenia nieważności decyzji, to naruszenie normy prawa materialnego nie budzącej wątpliwości interpretacyjnej". (Wyrok WSA w Krakowie II SA/Kr 644/21)

Zdaniem Kolegium w realiach niniejszej sprawy nie było podstaw stwierdzenia nieważności decyzji na podstawie pozostałych przesłanek pozytywnych wynikających z art. 156 § 1 pkt 1, 2, 3, 4, 5 i 6 k.p.a. Kolegium nie natrafiło bowiem na okoliczności przemawiające za nieważnością decyzji z powodu naruszenia przepisów o właściwości. Decyzja nie została też wydana bez podstawy prawnej. Nie dotyczyła też sprawy poprzednią rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną. Została skierowana do osób, będących stronami w sprawie. Nie wykryto też wad skutkujących jej niewykonalnością, a niewykonalność ta miałaby mieć charakter trwały. Nadto wykonanie decyzji nie wywołało czynu zagrożonego karą.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji.

Strona niezadowolona z niniejszej decyzji może w terminie 14 dni od jej otrzymania zwrócić się do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Bielsku Białej z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Strona może w trakcie biegu powyższego terminu zrzec się wobec Kolegium prawa do wniesienia w/w wniosku, a z dniem doręczenia oświadczenia w tym zakresie przez ostatnią ze stron postępowania decyzja staje się ostateczna i prawomocna. Jeżeli strona nie chce skorzystać z prawa do zwrócenia się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, może wnieść do Wojewódzkiego

Sądu Administracyjnego w Gliwicach skargę na decyzję w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji. Skargę wnosi się za pośrednictwem tutejszego Kolegium. Wpis stały od skargi wynosi 200 zł . Strona może ubiegać się przed w/w Sądem o przyznanie prawa pomocy, tj. zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie pełnomocnika poprzez złożenie urzędowego formularza według wzoru stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 sierpnia 2015r. w sprawie określenia wzoru i sposobu udostępniania urzędowego formularza wniosku o przyznanie prawa pomocy w postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz sposobu dokumentowania stanu majątkowego, dochodów lub stanu rodzinnego wnioskodawcy (Dz. U. z 2015r., poz. 1257 z późn. zm.)

Otrzymują:

01. Adwokat Aleksandra Kossowska; Kancelaria Adwokacka ul. Kopernika 10/9; 31-034 Kraków.
02. Marek Wocka; Meissner Wocka & Partnerzy Radcowie Prawni; ul. Kośnego 2; 45-372 Opole
03. Burmistrz Miasta Wisła
04. Pozostałe strony pozostałe strony postępowania poprzez obwieszczenie, zgodnie z art.49 kpa (tablica ogłoszeń Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Bielsku-Białej ; ul. 3-go Maja 1; Bielsko-Biała) oraz Biuletyn Informacji Publicznej Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Bielsku-Białej,
05. Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Katowicach; ul. Pl. Grunwaldzki 8-10; ; Katowice
- 06 Powiatowa Stacja Sanitarno-Epidemiologiczna w Cieszynie; ul. Liburnia 2a; 43-400 Cieszyn
- 07 Dyrektor Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Gliwicach; Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie ; ul. Sienkiewicza 2; 44-100 Gliwice

Informacja dotycząca ochrony danych osobowych

Zgodnie z Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady UE 2016/679 z 27 kwietnia 2016r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) informujemy, że Administratorem podanych przez Panią/Pana danych osobowych jest Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Bielsku-Białej.

Informujemy również, że:

- Pani/Pana dane osobowe będą przetwarzane przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze na podstawie art. 6 ust. 1 lit. c) art. 9 ust. 2 lit. g) i art. 10 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych, w celu realizacji obowiązków wynikających z art. 1 i art. 2 ustawy z dnia 12 października 1994 roku o samorządowych kolegiach odwoławczych i na podstawie art. 6 ust.1 lit. c) w celu archiwizacji dokumentacji.
- W Samorządowym Kolegium Odwoławczym w Bielsku - Białej powołano Inspektora Ochrony Danych (dane kontaktowe tel.: 33/8123735, adres e-mail: iod-m.piekus@bielsko.sko.gov.pl).
- Pani/ Pana dane osobowe będą przetwarzane przez okres wskazany przepisami prawa.
- Pani/Pana dane osobowe mogą być przekazywane innym odbiorcom na podstawie obowiązujących przepisów prawa oraz na podstawie zawartych umów powierzenia przetwarzania danych osobowych.
- Przysługuje Pani/Panu prawo dostępu do danych osobowych dotyczących Pani/Pana osoby, ich sprostowania lub ograniczenia przetwarzania. Osoba pragnąca wykonania przysługującego jej prawa składa w tym zakresie wnioski do Administratora danych.
- Przysługuje Pani/Panu prawo do złożenia skargi do organu nadzorczego - Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych w (00-193)Warszawie przy ulicy Stawki 2.
- Podanie przez Panią /Pana danych osobowych jest obowiązkowe, wynika z przepisów Kodeksu Postępowania Administracyjnego i Ordynacji Podatkowej. Nie podanie danych osobowych uniemożliwia załatwienie sprawy. Wyjątek stanowią sprawy z zakresu dostępu do informacji publicznej.
- Decyzje dotyczące rozstrzygnięcia spraw w związku z prowadzonym postępowaniem administracyjnym nie będą podejmowane w sposób zautomatyzowany. Administrator nie przewiduje profilowania.
- Administrator danych nie ma zamiaru przekazywać danych osobowych do państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej.